

som jo ikke forøger det Antal Folk, der skal indkaldes til Tjeneste, synes at være vel begrundet, og da et aldeles lignende Forhold finder Sted ved Artilleriet, hvor Trænkonstablernes Antal er noget for lavt normeret, saa at det ikke er muligt at holde Trænkonstabler til det normerede Antal, som Batteriet skal have i Krigstid, har Udvalget tilladt sig at stille et dertil sigtende Vædringsforslag til § 4, saaledes at der hvert Aar udskrives til hvert Batteri 3 Trænkonstabler, rekruter flere end hidtil er normeret. — Der er endvidere i Lovforslagets § 4 foreslaaet, at i Stedet for, at hidtil kun 3 Feltbatterier have deltaget i Veir- og Kantonnementsøvelserne, skulle fremtidig 6 Batterier eller 2 Afdelinger deltage i disse Øvelser. Det synes ganske naturligt, at 3 Batterier ere vel lidt til Øvelser, der afholdes med 15 Batailloner Fodfolk og 2 Rytterregimenter, og det er derfor ønskeligt at faae Artilleriet noget stærkere repræsenteret. Der er saa meget mere Anledning dertil, som der for Feltartilleriets Vedkommende efterhaanden er indtraadt Forhold, som gjøre det overordentlig ønskeligt, at det kan optræde i sluttede Afdelinger, ihvad vi kalde „Afdelinger“, det vil sige Afdelinger paa 3 Batterier med 24 Kanoner. I den nuværende Tids Krigsførelse vil Feltartilleriets Anvendelse i større Måster komme til at spille en meget stor Rolle. Det var allerede Tilfældet i Krigen 1870 mellem Frankrig og Tyskland, og det vil værsynligt komme til at spille en endnu større Rolle. Nu er det at føre 3 Batterier under Et en Sag, som ikke er saa aldeles let; man kan ikke sætte en Officer til paa staaende Fod at kommanderer 3 Batterier og føre dem ud i Marken, det er en stor Kommando, og disse Afdelinger ville ikke kunne føres ordentlig, naar man ikke giver Afdelingscheferne nogen Øvelse i at føre dem. Hidtil har man kun i disse Kantonnements- og Veirøvelser havt 1 Afdeling og altsaa kun givet 1 Afdelingschef Leilighed til at øve sig i den Kunst at føre 24 Kanoner under Et. Man ønsker nu dette forøget, og jeg tror, at det er et lige saa beskedent som nyttigt og forsvarligt Ønske. — Jeg antager, at det Punkt i Lovforslaget, der i det Mindste ved første Diekast vil vække mest Modstand paa sit Sted, er det Punkt, der handler om en Udvidelse af Fæstningsartilleriet. Det foreslaas udvidet fra 2 Batailloner med ialt 6 Liniekompagnier til en Styrke af ialt 3 Batailloner med ialt 12 Liniekompagnier, og saa skulde tillige Forstærkningskompagnierne udvides fra 3 til 8. Denne Udvidelse af Fæstningsartilleriet er, som ogsaa udtalt i Motiverne til Lovforslaget,

nærmest motiveret ved Forslaget om Kjøbenhavns Befæstning, men, som det ligeledes er udtalt i Lovforslaget, staar og falder denne Udvidelse ikke med Spørgsmaalet om, hvorvidt Kjøbenhavn skal befæstes eller ikke befæstes; tværtimod tror jeg, at man maa sige, at hvis Kjøbenhavn ikke bliver permanent befæstet, ville vi komme til at trænge saa meget mere til et brugeligt Fæstningsartilleri eller, som man i saa Tilfælde nok saa godt kunde kalde det, et Positionsartilleri, det vil sige et Artilleri, som særlig indvies til at forsvare faste Stanser, enten de nu ere permanente eller kun passagere. Det er nemlig tydeligt, at hvis Kjøbenhavn ikke bliver besættet med en virkelig permanent Befæstning, vil det i Tilfælde af Krig meget let kunne blive nødvendigt at omgive den med en Feltbefæstning, og det kan da ligesledes blive nødvendigt at anlægge Feltbefæstninger andre Steder — hvor det nu bliver — for at Hæren kan have et Sted at ty hen til i Tilfælde af, at der gaar den Noget imod, og en Feltbefæstning kræver jo i Forhold til dens Udstrækning en meget stærkere Besættning med Artilleri end en permanent Befæstning. Dette stikker simpelt hen i, at en Feltbefæstning kan vente at blive angrebet med Kraft af Fjenden i hvilket som helst Dieblit; man er intet Dieblit sikker paa, om ikke Fjenden bryder frem og stormer; der ligger jo ikke Andet end en Grøft mellem Fjenden og os, hvorimod en permanent Befæstning, hvor der ligger enten en vaad Grav eller en ubestigelig Mur mellem Fjenden og os, naturligvis ikke er saa udsat for at blive overrumplet. Som Følge deraf maa Feltbefæstningen være stærkere besat med Artilleri, og har man ikke en forholdsvis Styrke af Artilleri til at besætte den med, vil det have til Følge, at man maa slide paa Artilleriet saa meget stærkere, det vil sige, at man maa holde det ude i Stillingen Dag og Nat, for at det kan træde op i det Dieblit, som man umulig kan forudsæ, naar Fjenden angriber. Skal man altsaa hjælpe sig med en Feltbefæstning, enten den nu kommer til at ligge om Kjøbenhavn, eller hvor den ellers kommer til at ligge, vil den af sig selv stille større Fordringer til Feltartilleriets numeriske Styrke og til Feltartilleriets Organisation — kan jeg tillige tilføje — end i det Tilfælde, at vi have en Fæstning, i hvilken vi stille os op. Den Udvidelse af Fæstningsartilleriet, som er forlangt, fra 6 til 12 Liniekompagnier, er imidlertid ikke at forstaa som en ligefrem Fordobling af den nærværende Styrke, i det det nemlig er foreslaaet, at Kompagnierne skulle gjøres en Del svagere, have en Del mindre Rekruttgang, end de for Dieblittet